

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: Ing. M. M.**, zastoupeného JUDr. Mario Hanákem, advokátem se sídlem Matiční 730/3, Moravská Ostrava, proti **žalovanému: Celní úřad Ostrava,** se sídlem Vítkovická 1, Ostrava 1, ve věci daňové exekuce, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 3. 2010, č. j. 22 Af 7/2010 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Mariu Hanákovi, advokátu se sídlem Matiční 730/3, Ostrava, se přiznává odměna za zastupování ve výši 5760 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 1. 3. 2010, č. j. 22 Af 7/2010 - 18, kterým byla odmítnuta jeho žaloba o nezákonnosti daňové exekuce a vrácení jejího výtěžku.

Krajský soud stěžovatelovu žalobu odmítl a současně rozhodl, že věc bude po právní moci napadeného usnesení postoupena žalovanému jako orgánu pravomocnému rozhodnout o stěžovatelově podání. Krajský soud konstatoval, že se v posuzovaném případě nejedná o žádnou věc, která by byla svěřena k rozhodování správním soudům dle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy věci volební a věci místního referenda, věci politických stran a politických hnutí, či řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části pro rozpor se zákonem, a nejedná se ani o žalobu kompetenční dle § 4 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ve vztahu k tvrzením obsaženým v žalobě posoudil krajský soud i zbývající druhy žalob posuzovaných ve správním soudnictví. Ve vztahu k řízení o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy („správní orgán“), krajský soud uvedl, že se stěžovatel v podané žalobě nedomáhá zrušení či vyslovení nicotnosti konkrétního rozhodnutí, proto se nemůže jednat o žalobu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud uvedl, že se stěžovatel podanou žalobou nedomáhá ani toho, aby byla správnímu orgánu uložena povinnost vydat rozhodnutí či osvědčení, proto se nejedná o žalobu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dle krajského soudu se v posuzovaném případě nejedná ani o žalobu proti nezákonnému zásahu dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť i za předpokladu, že by krajský soud dospěl k závěru, že tu je nebo byl zásah (daňová exekuce), jehož následky přetrvávají (stěžovatel byl v exekuci zbaven svého majetku), pak k tomuto zásahu správního orgánu došlo rozhodnutím správního orgánu (exekučním příkazem).V řízení podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a § 82 a násl s. ř. s. však soudy ve správním soudnictví projednávají jen zásahy, k nimž došlo jinak než rozhodnutím správního orgánu. Krajský soud dospěl k závěru, že pravomocným rozhodnout o žalobcově podání je žalovaný, bez ohledu na to, zda exekuce byla či nebyla provedena, a který je rovněž pravomocný v souvislosti s tímto rozhodováním posoudit i oprávněnost předmětné exekuce.

V kasační stížnosti doplněné dne 10. 5. 2010 ustanoveným zástupcem stěžovatel namítá, že se krajský soud nezabýval otázkou oprávněnosti exekuce a postoupil věc žalovanému, který již vydal zamítavé stanovisko k celé exekuci, namísto toho, aby věc postoupil oprávněnému soudu. Dále stěžovatel upozorňuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 12. 2005, č. j. 32 T 11/2001 - 550, a následné usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 14. 12. 2006, v nichž byl stěžovatel zproštěn obžaloby ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a

jiné podobné dávky. Stěžovatel dále uvádí, že krajský soud z obsahu žalobního podání správně dovodil, že se stěžovatel domáhal rozhodnutí dle § 4 s. ř. s., kdy je přesvědčen, že se jedná o nezákonný zásah celního úřadu, jenž je orgánem výkonné moci, a proto je k projednání této věci příslušný krajský soud. Z předložených důkazů plyne, že se stěžovatel proti rozhodnutím Celního úřadu v Ostravě odvolával a upozorňoval na to, že by o věci mělo být rozhodnuto až po ukončení trestního řízení. Bez ohledu na výsledek trestního řízení však bylo ve věci rozhodnuto a exekuční řízení probíhá dodnes. Z uvedených důvodů je stěžovatel přesvědčen, že v řízení před Nejvyšším správním soudem jsou dány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný přípisem ze dne 21. 5. 2010 sdělil, že možnosti vyjádřit se k obsahu kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s. nevyužívá.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Úvodem považuje Nejvyšší správní soud za podstatné zdůraznit, že jak žaloba, tak i kasační stížnost, je na samé hranici projednatelnosti. Stěžovatel nepředkládá žádná konkrétní skutková ani právní tvrzení, z jakých důvodů považuje napadené rozhodnutí krajského soudu za nezákonné. Z obsahu kasační stížnosti lze dovodit, že stěžovatel trvá na přezkoumání svého podání správním soudem a nesouhlasí s odmítnutím jeho žaloby bez věcného projednání.

Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, z povahy věci jsou stěžovatelova tvrzení podřaditelná pouze pod kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí o odmítnutí žaloby. U kasačního důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tedy Nejvyšší správní soud přezkoumává, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když odmítl žalobu stěžovatele meritorně projednat, a to v tomto případě s odůvodněním, že stěžovatel nevyčerpal řádné opravné prostředky.

Stěžovatel v kasační stížnosti úvodem zcela obecně namítá, že se krajský soud nezabýval otázkou oprávněnosti exekuce a postoupil celou věc k řízení žalovanému, který již zamítavé stanovisko k celé exekuci vydal a přitom odkazuje na přílohy č. 26, 27 a 29 založené v soudním spise.

Nejvyšší správní soud z jemu dostupného spisového materiálu ověřil, že jako přílohu č. 26 stěžovatel krajskému soudu předložil přípis adresovaný žalovanému, v němž stěžovatel brojí proti rozhodnutí o podané námitce proti exekučnímu rozhodnutí č. j. E/00002/2009 ze dne 21. 1. 2009. Jako přílohu č. 27 stěžovatel dále předložil krajskému soudu reakci žalovaného na tento přípis, z něhož je zřejmé, že stěžovatel takto napadal rozhodnutí celního úřadu o námitce proti exekučnímu příkazu na přikázání pohledávky na peněžní prostředky dlužníků na účtech vedených u bank s odkazem na nařízení vlády č. 595/2006 Sb., o způsobu výpočtu základní částky, která nesmí být sražena povinnému z měsíční mzdy při výkonu rozhodnutí, a o stanovení částky, nad kterou je mzda postižitelná srážkami bez omezení (nařízení o nezabavitelných částkách), a současně i rozhodnutí trestních soudů specifikovaných výše. Žalovaný v tomto sdělení konstatoval, že se s argumentací stěžovatele již vypořádal v rozhodnutí o námitkách ze dne 8. 4. 2009, č. j. 1679-3/2209-146300-210, a setrvává na názoru, že se jedná o oprávněnou exekuci. Pod přílohou č. 29 je v soudním spise založeno vyjádření ředitele právního odboru Generálního ředitelství cel ze dne 29. 4. 2009, v němž je stěžovatelovi sděleno, že vzhledem ke skutečnosti, že již vyčerpal řádný opravný prostředek – námitku dle ustanovení § 52 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), přichází v úvahu jen využití mimořádných opravných prostředků dle tohoto zákona, jejichž projednání není v působnosti tohoto orgánu, přičemž tento podnět postoupilo Generální ředitelství cel Celnímu ředitelství Ostrava.

Shora specifikované listiny, které mají podpořit stěžovatelovo tvrzení, že žalovaný již oprávněnost celé exekuce z podnětu stěžovatele posuzoval, se týkají výhradně námitky proti exekučnímu příkazu na přikázání pohledávky na peněžní prostředky dlužníků na účtech vedených u bank ze dne 21. 1. 2009, č. j. E/00002/2009, argumentace stěžovatele se týkala duplicity a neoprávněnosti výše strhávané částky ve vztahu ke konkrétnímu exekučnímu příkazu. V žalobě však stěžovatel nenapadal tento konkrétní exekuční příkaz ze dne 21. 1. 2009, nýbrž žaloval nezákonnost daňové exekuce a vrácení jejího výtěžku. Tvrzení stěžovatele, že žalovaný vydal zamítavé stanovisko k celé exekuci, tyto doklady žádným způsobem nepotvrzují. Ostatně ani stěžovatel sám blíže neuvedl, z jakého důvodu by uvedené listiny svědčily o nezákonnosti napadeného usnesení krajského soudu. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné zdůraznit, že s ohledem na dispoziční zásadu uplatňovanou ve správním soudnictví není v jeho kompetenci, aby sám určoval rozsah a obsah žalobních bodů, případně je jakkoliv doplňoval. Takovým postupem by totiž překročil svoje oprávnění a současně i porušil princip rovnosti účastníků (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63, nebo rozhodnutí téhož soudu ze dne 23. 10. 2009, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Námitka stěžovatele, že soud návrh nesprávně postoupil žalovanému, ačkoliv žalovaný již o takovém návrhu stěžovatele rozhodl, je proto nedůvodná.

Ze spisového materiálu, jakož i z tvrzení samotného stěžovatele, je zřejmé, že vůči stěžovateli je žalovaným prováděna daňová exekuce dle ustanovení § 73 zákona o správě daní a poplatků, kdy exekučním titulem ve smyslu § 73 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků je platební výměr ze dne 11. 1. 2000, č. j. 8087/1/2000, jímž mu byl vyměřen celní dluh v celkové výši 68 557 945 Kč. Tento platební výměr není součástí spisového materiálu. Uvedený platební výměr představuje exekuční titul, na jehož základě byla žalovaným vůči stěžovateli nařízena exekuce, v rámci které byly vydávány jednotlivé exekuční příkazy, jejichž kopie jsou součástí soudního spisu.

Z rozhodnutí správních orgánů vydaných v rámci exekučního řízení mají správní soudy v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními pravomoc přezkoumávat exekuční příkaz, a to prostřednictvím rozhodnutí o námitkách podaných proti tomuto exekučnímu příkazu (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, publikované ve Sb. NSS pod č. 791/2006), a rozhodnutí správce daně vydané dle ustanovení § 73 odst. 10 zákona o správě daní a poplatků. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že soudní přezkum v těchto případech samozřejmě nemůže zpochybňovat souslednost a logickou provázanost jednotlivých fází daňového řízení. Námitkami proti exekučnímu příkazu proto nelze účinně brojit proti samotnému daňovému nedoplatku, stanovenému samostatným správním rozhodnutím, a rovněž následný soudní přezkum může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum proto v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné „vybočení“ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce. Jak již ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, *„je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod., navíc za podmínky, že stížnost tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky atp. Soud se ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků, tedy v řízení vyměřovacím*.“

Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatel v žalobě nenapadl žádné konkrétní rozhodnutí, domáhal se, aby krajský soud vydal usnesení, že *„Exekuční řízení nařízené Celním úřadem v Ostravě v roce 2001 je neoprávněné. Žalovaný je povinen do 10 dnů od nabytí právní moci usnesení vrátit žalovanému podle § 73 odstavce 10 Sbírky*

zákonů č. 337/1992“. Krajský soud vycházel z obsahu žaloby a jejím důkladným prostudováním určil její rozsah, přičemž nevycházel pouze z formulace petitu žaloby. Pro určení žalobního typu je pro soud závazný obsah žaloby, nikoliv to, jak ji stěžovatel označil, petitem je však současně vázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 197). Krajský soud tak postupoval v souladu s platnou judikaturou, která odmítá přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby jako neodpovídající principu materiální pravdy a poslání soudnictví jako takového (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56). V citovaném usnesení kasační soud mimo jiné uvedl, že „ .... *Soudy jsou nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a které nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují; jiný přístup by byl stěží ústavně-konformní a znamenal by odepření spravedlnosti. Právo na spravedlivý proces je jedním ze základních práv, které má každý vůči státu, a které mu garantuje nejen Listina základních práv a svobod, ale též Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Meze práva na spravedlivý proces stanoví jednotlivé procesní řády (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky)...*“. Ostatně i ze samotné procesní aktivity stěžovatele v průběhu řízení před krajským soudem, kdy na dotaz soudu, zda podal námitky proti exekučnímu příkazu ze dne 22. 6. 2001, odpověděl chronologickým soupisem dokladů z let 2000 – 2009, je zřejmé, že jeho cílem skutečně nebylo žalovat konkrétní správní rozhodnutí, ale bránit se proti celému exekučnímu řízení probíhajícímu od roku 2000 dosud, aniž by se však nejprve bránil u příslušného správního orgánu.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že jeho žaloba směřovala na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. Dle jeho přesvědčení se jedná o nezákonný zásah celního úřadu, který patří do výkonných orgánů veřejné správy a krajský soud měl v tomto důsledku vydat rozhodnutí dle ustanovení § 4 s. ř. s.

Ustanovení § 82 s. ř. s. pod nadpisem „žalobní legitimace“ stanoví, že každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování.

Taková tvrzení však v žalobě uplatněna nebyla a ani z jejího obsahu nešlo při nejlepší vůli dovodit, že se stěžovatel domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Podle ustanovení § 85 s. ř. s. je navíc žaloba nepřípustná, lze si ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu je subsidiární formou soudní ochrany

ve správním soudnictví, která pokrývá širokou škálu tzv. faktických zásahů a která nastupuje jen v případě, že jiná právní možnost ochrany chybí.

Exekuční řízení prováděné správcem daně je zákonem stanoveným prostředkem k vymožení splatného daňového nedoplatku dlužníka. Je zahájeno vydáním exekučního příkazu, tj. rozhodnutím, jež, jak již kasační soud uvedl, je po vyčerpání zákonem stanovených opravných prostředků přezkoumatelné ve správním soudnictví ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. Podmínkou exekučního řízení je existence splatného nedoplatku, kdy daň již byla dlužníku v minulosti předepsána, ale ten ji dobrovolně neuhradil. V posuzovaném případě byla daň předepsána platebním výměrem, o němž se sám stěžovatel ve svých podáních zmiňuje. Platební výměr je opětovně rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. a stěžovatel měl možnost se proti tomuto předepsání daně po vyčerpání zákonem stanovených opravných prostředků bránit soudní cestou, či využít institutu mimořádných opravných prostředků upravených v části páté zákona o správě daní a poplatků, zejména s ohledem na jím namítaná rozhodnutí v trestním řízení.

Stěžovateli proto nelze přisvědčit ani v námitce, že podaná žaloba směřovala proti nezákonnému zásahu správního orgánu ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. Kasační soud ověřil, že z obsahu žaloby, ani z jejího petitu, nemohl krajský soud ani vzdáleně v rámci jeho pravomoci ve smyslu výše uvedeném dovodit, že by se mělo jednat o žalobu proti nezákonnému zásahu, navíc sám stěžovatel v žalobě poukazuje na rozhodnutí, která byla vůči jeho osobě žalovaným v průběhu celého řízení vydávána a která lze klasifikovat jako rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s.

Stěžovatel se v petitu podané žaloby domáhal blíže nespecifikovaného vrácení výtěžku z exekuce dle § 73 odst. 10 zákona o správě daní a poplatků. Zdejší soud posoudil úvahu krajského soudu o příslušnosti žalovaného k řízení o vrácení výtěžku exekuce či sepsaných věcí dle zájemního protokolu, jehož kopie je založena ve spise, a dospěl k závěru, že příslušným pro posouzení stěžovatelova požadavku na vrácení je skutečně žalovaný, a to v případě, že exekuce stále trvá, jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti, tak i v případě, že by mělo dojít k vrácení výtěžku z exekuce jako daňového přeplatku. V každém případě je pro nakládání s exekuovanými věcmi případně výtěžkem z jejich zpeněžení příslušný žalovaný, jehož povinností současně je i exekuci z úřední povinnosti zrušit, je-li v průběhu jejího trvání prokázána její neoprávněnost, například tím, že by došlo ke zrušení rozhodnutí, na jehož základě je prováděna.

K tvrzení stěžovatele, že dle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 12. 2005, č. j. 32 T 11/2001 - 550, potvrzeného usnesením Vrchního soudu v Olomouci, bylo rozhodnuto, že není povinen platit daně, Nejvyšší správní soud v obecné rovině poznamenává, že i k posouzení vlivu těchto rozhodnutí na daňovou povinnost stěžovatele je v prvé řadě příslušný žalovaný. Dle ustanovení § 28 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků si správce daně nemůže učinit úsudek o

tom, zda a kým byl spáchán trestný čin nebo přestupek, přičemž však platí, že rozsah trestní odpovědnosti nemusí být nutně totožný jako rozsah odpovědnosti daňové. Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 9. 2001, sp. zn. I. ÚS 603/99 (dostupném na http://nalus.usoud.cz), uvedl, že *„naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu krácení daně je totiž nutno posuzovat s ohledem na jeho odpovědnost trestní, kterou nelze zcela ztotožňovat s odpovědností daňovou; proto pro ni není takové posouzení plně rozhodující. K tomu se podává - s odkazem na poměrně rozsáhlou judikaturu a odbornou literaturu v této věci - že krácení daně se dopustí pachatel tehdy, jestliže svým úmyslným jednáním vyvolá situaci, jejímž následkem bude buď úplná eliminace daňové povinnosti nebo její snížení pod zákonnou výši. Osoba pachatele pak nemusí být ani totožná s daňovým subjektem. Postačí, když svým jednáním zkrácení daně způsobí, a to přinejmenším v úmyslu nepřímém, tedy tak, že pachatel věděl, že se může uvedeného činu dopustit, a pro případ, že se tak stane, byl s tím srozuměn. Nezbytnou skutečností, která trestný čin krácení daně podmiňuje, pak je to, že v souvislosti s činností pachatele, převážně podnikatelskou, jeho daňová povinnost vůbec vznikla.“*

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přestože Nejvyšší správní soud náklady žalovaného vynaložené v řízení o kasační stížnosti zjistil, nejedná se o náklady vynaložené nad rámec jeho úřední činnosti, a proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalovanému nepřiznává.

Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 12. 4. 2010, č. j. 22 Af 7/2010 - 32, ustanoven zástupce JUDr. Mario Hanák, advokát se sídlem Matiční 730/3, Ostrava. JUDr. Mario Hanák přes výzvu zdejšího soudu nedoložil vyúčtování nákladů, ani osvědčení o plátcovství daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil provedené 2 úkony právní služby v hodnotě 2100 Kč [převzetí a příprava zastoupení dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a sepis vyjádření ke kasační stížnosti dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhrady hotových výdajů dle ustanovení § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby, celkem tedy 4800 Kč. Z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že JUDr. Mario Hanák je plátcem DPH, proto byla náhrada nákladů řízení navýšena o 20 %, celkem tedy 5760 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu